

■ **Hèctor Bofill**
Neopàtria
Proa

Una parella arriba a una illa de la Mediterrània amb la intenció d'oblidar, perquè rere seu hi ha el daltabaix d'una enorme ensulsiada política. Volen oblidar, però no poden i, a poc a poc, els meandres de la memòria comencen a recuperar els fils d'un conflicte polític i militar del qual han estat víctimes i botxins alhora. Amb les aventures d'aquests personatges que lluiten entre el tedi d'una situació estancada i el somni d'una decisió col·lectiva transcendent es va descabdellant l'argument que planteja *Neopàtria*, una mirada directa als ulls dels pitjors horrors que planen en l'imaginari del present: el ressorgiment del monstre de la violència. Hèctor Bofill (Badalona, 1973) és escriptor i professor de Dret Constitucional. Com a poeta ha publicat *Poema de Calipso* (1995), *La reconstrucció de l'aristocràcia* (1999), *La revolució silenciosa* (2001) i *Les genives cremades* (2004). El 2003 va rebre el premi Josep Pla per la novel·la *L'últim evangeli*. Bofill és, així mateix, un dels integrants del col·lectiu Els Imparables.

■ **Jorge Herralde**
Por orden alfabético
Anagrama

L'editor Jorge Herralde, fundador d'Anagrama, recopila en aquest sucós volum els textos dedicats als seus autors i col·legues de professió, a tall de crònica personal. Entre els escriptors espanyols i llatinoamericans, hi figuren noms tan representatius d'aquesta editorial com Carmen Martín Gaité, Álvaro Pombo o Enrique Vila-Matas. Pel que fa a autors traduïts, hi apareixen Vladimir Nabokov, Antonio Tabucchi, Ryszard Kapuscinski, Tom Sharpe, Charles Bukowski, Raymond Carver i Tom Wolfe, entre d'altres. Alguns dels textos estan dedicats a editors que també són escriptors, i per descomptat amics: Josep Maria Castellet, Esther Tusquets i Salvador Pàniker.

Els primers títols d'Anagrama van aparèixer el 1969. Des de llavors, Jorge Herralde ha rebut diversos guardons per la seva activitat editorial, i ha publicat llibres relacionats amb la seva professió, com *Opiniones mohicanas*, *Flashes sobre escritores y otros textos editoriales*, *El observatorio editorial* i *Para Roberto Bolaño*.

■ **Patrick Süskind**
Sobre l'amor i la mort
Columna

Patrick Süskind trenca el seu silenci de deu anys amb aquest petit assaig sobre les relacions entre l'amor i la mort. Petit en dimensions, però no en intensitat, ja que Süskind ha destil·lat en les 69 (!) pàgines del llibret la seva visió pessimista sobre les qüestions amoroses, que apareixen retratades aquí com a poc més que una nosa fisiològica, allunyada en massa casos de la bellesa que seria exigible a l'art. Pel que fa a la mort, és quelcom necessari per parlar de l'amor. L'argumentació s'amaneix amb referències a Virgili, Plató, Thomas Mann, Wagner, Ovidi i, sobretot, Goethe.

Süskind va saltar a la fama amb la novel·la *El Perfum*, de la qual es prepara una adaptació cinematogràfica. Misanthrop empedreït, rares vegades concedeix entrevistes. La resta de la seva producció la formen títols més impene-trables, però plens de lucidesa, com *El colom*, *El contrabaix*, *Tres històries i una reflexió* o el conte d'aparença infantil *La història del senyor Sommer*.

■ **Etgar Keret**
La chica sobre la nevera
Siruela

Etgar Keret proposa uns contes molt curts que se succeeixen al ritme trepidant de la vida israeliana, revelant una realitat insuportable i commovedora alhora: la d'una societat que intenta distanciar-se de l'absurd dels conflictes bèl·lics de la regió. Els contes de Keret es mouen entre l'humor més negre i una enorme ironia. A cavall entre la vida quotidiana i la fantasia, expressen la seva disconformitat i incomoditat davant la realitat. Parlen de la violència, de la debilitat humana, de perdedors sense ambicions, de somiadors que encara creuen poder canviar el món, i també de la generació dels que estan en la trentena incorregiblement aferrats a la infància. Tot això en un llenguatge col·loquial, precipitat i natural en què es reconeixen les tècniques del pastitx, del kitsch i del videoclip. Etgar Keret (Tel Aviv, 1967) és professor adjunt de Cinema i Televisió de la Universitat de Tel Aviv, i ha publicat quatre llibres de relats, una novel·la, tres còmics i un llibre. La seva obra s'ha traduït a setze idiomes.

■ **António Lobo Antunes**
Cartas de la guerra
Debate

El gener del 1971, un jove metge portuguès noucasat, António Lobo Antunes, deixava a Lisboa la seva dona embarassada de quatre mesos, després d'haver estat cridat a files i destinat a la guerra colonial a Angola. Allà, enmig d'un conflicte d'una duresa extrema, l'escriptor incipient va trobar en les cartes a la seva muller la manera d'evadir-se del que el rodejava i mantenir-se en contacte amb una realitat més grata, la de l'amor per la seva dona i per la filla a punt de néixer. Són cartes privades, íntimes, escrites només per a uns ulls molt concrets. Això no obstant, aquest document permet moltes lectures diferents.

L'autor va néixer a Lisboa el 1942. La seva experiència vital durant el període a Angola va marcar el seu destí i posterior carrera. Després de retornar a Lisboa i d'abandonar la professió de psiquiatre, Antunes es va dedicar a desenvolupar una gran carrera literària. En la seva vasta obra destaquen títols com *Fado alejandrino*, *Memoria de elefante* o *La muerte de Carlos Gardel*.

■ **Teresa Moure**
Herba d'enamorar
La Campana

Herba d'enamorar pren la vida del filòsof Descartes com a excusa i, a partir de dades històriques reals, s'atreveix a inventar-se les seves passions ocultes segons la perspectiva de tres dones: la reina Cristina de Suècia, la seva amant Hélène Jans, bruixa d'Amsterdam, i Einés Andrade, una noia del nostre segle, desencantada de la vida universitària, que fa una tesi doctoral sobre el filòsof. El que les uneix és la història alternativa, la de la vida quotidiana, la dels seus sabers amagats que es transmeten de generació en generació guardats en baguls al costat de les receptes per curar malalties, les cartes d'amor i els llençols de fil.

Teresa Moure és doctora en Lingüística General i exerceix la docència a les facultats de Filosofia i Filologia de la Universitat de Santiago de Compostela. És autora de llibres com *La alternativa no-discreta en lingüística* (1996), *Universales del lenguaje y lingüo-diversidad* (2001) o *La lingüística en el conjunto del conocimiento: una mirada crítica* (2002).

■ **Sílvia Romero**
Ánima mesquina
Columna

Pocs dies abans del cop d'estat del general Franco, la Mercè, una noia de dinou anys, arriba sola i prenyada a Las Palmas de Gran Canaria. Allà s'espavilarà per aconseguir un sostre sota el qual aixoplugar-se i poder tenir la criatura. I a partir d'aquest moment, l'autora ens aproparà a la protagonista, des del seu inici en un barri obrer de Barcelona, on trobem una nena consentida i amb un amor infinit pel pare, fins al seu retorn a la ciutat natal, convertida ja en una dona de bellesa extraordinària i amb una personalitat malaltissa. Una dona avesada a aconseguir tot el que vol, sense cap escrúpol pels mitjans utilitzats.

Sílvia Romero i Olea (Barcelona, 1962) és llicenciada en Filologia Catalana per la Universitat de Barcelona. Les seves primeres incursions en la literatura foren amb l'escriptura de contes infantils. Més tard s'endinsà en la pràctica del relat curt. *Ànima mesquina*, guanyadora del XVII Premi de Narrativa Sebastià Juan Arbó 2004 és la seva segona novel·la publicada.

■ **Vikram Seth**
Dues Vides
Anagrama/Empúries

Dues vides reprèn un dels temes centrals de Vikram Seth: la família. Aquesta novel·la gira a l'entorn de dues persones reals que van impressionar molt l'autor: Shanti i Henny. Shanti, el seu besoncle, va néixer a l'Índia i durant els anys trenta va estudiar odontologia a Berlín; allà va conèixer Henny, una jueva alemanya obligada a abandonar el país i deixar enrere la seva mare i la seva germana, víctimes a Auschwitz. En aquella època convulsa tots dos van iniciar una tempestuosa relació amorosa que desembocà en un casament a Londres, conclusa ja la guerra. A aquesta mateixa ciutat, el 1969, l'autor conviu amb aquestes persones i va descobrir de mica en mica les circumstàncies de les seves vides passades.

Vikram Seth va néixer a Calcuta l'any 1952. És poeta, novel·lista, traductor i sobretot, un dels artífexs del boom de la literatura angloíndia. Va estudiar política, economia i filosofia a Oxford. Seth ha publicat amb gran èxit les novel·les *Música constant* i *Un bon partit*.

Jordi Llavinà

El fi estilista

Fa tres setmanes, va venir a Barcelona John Banville, el guanyador del premi Man Booker en l'edició del 2005. Jorge Herralde, l'editor independent –no ens hem de deixar mai l'epígraf, en parlar d'ell– va dir que l'irlandès inaugurava la ronda de visites d'autors estrangers al país i que benvinguts a la tardor literària. *El mar* és la seva darrera novel·la (Bromera, en català; Anagrama, en castellà). I, les coses com siguin: és una història que passa molt millor que la majoria de les que fins ara ens havia explicat (penso en *Imposturas* i, sobretot, en *L'Intocable* –Empúries/Anagrama–, que no vaig poder acabar i que, si se'm permet, diria que fa honor al títol). Potser perquè la d'ara té més intensitat, més estilització formal, i ens estalvia les llargues disquisicions d'aquelles dues, una autèntica llauna (sobretot en el cas de *L'Intocable*, que era una novel·la erràtica, si més no fins al darrer terç, que és on ens vam separar per sempre). Potser perquè l'estructura, aquella mena de combinació sense solució de continuïtat entre el passat de cinquanta anys enrere i el suposat present, es fa més llegidora. O, segurament, per la qualitat mateixa de la història, que celebra els estius i incideix en el misteri de la vida (i, principalment, en el de la mort, que continua sent el primer misteri de la vida), que es rabeja en l'educació sentimental del protagonista, que està plena de passatges brillants, d'emoció gens cridanera, de sensibilitat lingüística i lírica. A Banville, diu, no li agraden les coses fosques, però sí la densitat. I encara assegura que amb els seus llibres mira de fer com el bon poeta amb la poesia.

A la coberta de l'edició anglesa de la novel·la (Picador), s'hi reproduceix una frase laudatòria de Martin Amis: "*He is a master, and his prose gives continuous sensual delight*". Déu n'hi do. Ara bé, quan es parla de Banville, d'aquesta i de qualsevol altra de les seves novel·les, sempre surt a la conversa la frase-publicitària que li va regalar George Steiner un dia, i que editors d'arreu del món no han dubtat gens ni mica a incloure en les cobertes de tots els seus llibres. La transcriurem per enèsima vegada: "John Banville és l'escriptor de llengua anglesa més intel·ligent i d'estil més elegant". Això em fa pensar en una cosa que em va dir una vegada Manuel Vicent parlant de les seves novel·les (de les de Vicent, no de les de Banville, que el valencià no crec que hagi llegit). Manolet explicava que algun crític literari –li semblava que era un crític– un bon dia es va despenjar escrivint que el banyista de la Malva-rosa era un "*fino estilista*", i que aquesta llufa que de moment li va fer molta gràcia se li va acabar fent del tot inoportuna quan, llibre rere llibre, sempre hi ha un moment que el crític literari de torn la hi torna a penjar: "*El fino estilista levantí*".

A Banville li plouen floretes de totes bandes. Un altre crític va escriure que era l'hereu natural de Nabokov (aviam qui la diu més grossa). A mi, si voleu que us digui, em cansa una mica la insistència de l'irlandès en la comparació. És un recurs, aquest, que trobo que hauria de dosificar una mica més. *El mar* competia, entre d'altres, amb *Shalimar el payaso*, de Rushdie, *Dissabte*, de McEwan, i *No em deixis mai*, d'Ishiguro. Banville va firmar un autèntic penjamet contra el llibre de McEwan: "És un llibre pertorbadorament dolent". Jo torno a reivindicar la novel·la de McEwan, que a només un tonto se li acudiria de dir que conté una història més oportunista que la de Banville. Contra Ishiguro no va gosar piular (suposo que, crític com és ell mateix, deu saber que, en el fons, el d'Ishiguro és un llibre "pertorbadorament fascinant", molt més que el seu). I, pel que fa a *El mar*, m'ha agradat, certament, però no crec que sigui una obra memorable. Tinc la impressió que, com aquesta, ja n'he llegit, pel cap baix, un centenar més.

¿Per què, doncs, aquests escriptors de l'àrea *british* s'estiren tant els cabells? Comentant aquest extrem amb David Castillo m'informa de les picabaralles entre tots ells: s'hi sumen l'exquisit Graham Swift, el fronterer Hanif Kureishi, el refinat Julian Barnes, el provocador Martin Amis... No es poden veure. Nosaltres que ens pensàvem que aquesta mena de baralles de criatura només tenien lloc en la nostra excelsa literatura! Quin desengany, senyor.

Vicente Molina Foix
El abrecartas
Anagrama

Aquesta novel·la s'inicia amb les cartes que un amic d'infància escriu el 1920 a García Lorca, inspirador dels seus anhels i somnis. A partir d'aquest primer episodi, el lector seguirà el curs del que el mateix autor anomena "novel·les en cartes", per assenyalar que no ha volgut afegir-se al gènere de la narrativa epistolar, sinó fer un llibre en què cada capítol, en principi independent, acaba formant part d'un únic argument desenvolupat a través d'uns protagonistes que en lloc de parlar s'escriuen.

El abrecartas és també una novel·la-riu que reflecteix els darrers cent anys de la vida espanyola i entrelaça la història (la República, la Guerra Civil, la repressió franquista) amb les històries privades d'un grup de víctimes, supervivents i vividors. Vicente Molina Foix va néixer a Elx i va estudiar filosofia a Madrid. Es va graduar en Història de l'Art per la Universitat de Londres i va ser professor de literatura espanyola a Oxford. És autor dramàtic, crític i director de cinema.

Nancy Mitford
Amor en clima frío
Libros del Asteroide

Nancy Mitford recupera a *Amor en clima frío* personatges i situacions de la seva anterior novel·la, *A la caza del amor*. L'acció es trasllada en aquest cas a l'esplèndida mansió dels Hampton, llar de lord i lady Montdore. Aquesta darrera, brillant figura de l'aristocràcia de la seva època, està entestada a arreglar el millor matrimoni per a la seva filla única, Polly, però les seves maniobres acabaran estrellant-se contra l'aparent desinterès de Polly en aquests temes. Sorpresivament, la prominent situació social d'aquesta jove, una de les més belles i riques de la seva generació, es veurà qüestionada per un sonat *affaire* sentimental que convulsionarà tota la família.

Nancy Mitford (1904-1973) va néixer a Londres, primogènita del baró de Redesdale. Avorrida de l'atrafegada vida social de la seva època, va començar a escriure poc abans del seu matrimoni el 1932 i va publicar quatre novel·les abans del gran èxit d'*A la caza del amor* el 1945. Després de la guerra es va traslladar a París.

Kurt Vonnegut
Un home sense pàtria
Columna

Kurt Vonnegut és autor, entre altres obres, d'*Escorxador 5*, en la qual descriu el bombardeig de Dresden durant la Segona Guerra Mundial, que va presenciar personalment, d'*Esmorzar de campions* (que després es duria al cinema) i de *Salt en el temps*. Va néixer a Indianàpolis, Indiana, l'11 de novembre de 1922. Viu a cavall entre Nova York i Bridgehampton, amb la seva dona, l'escriptora i fotògrafa Jill Krementz. Es defineix com un humanista i és president honorari de l'American Humanist Association. *Un home sense pàtria* compta amb uns textos breus, plens d'humor negre i amb unes divertides il·lustracions fetes per ell mateix, on Vonnegut critica tot el que no li agrada de la nostra societat, des de Bush a la manera com estem acabant amb el planeta, i defensa l'humanisme com el camí per entendre el món i la vida. En aquest llibre, que s'ha convertit en un best-seller internacional, l'autor recupera el gènere de crítica que va popularitzar Michael Moore, portant-lo a un nou nivell.

Xavier Amorós Corbella
L'home del barret
Arola

L'home del barret, paradigma de l'individu solitari, creador o personatge d'una obra literària, és el símbol principal que articula aquest llibre de narracions singulars. Tot ell té un fil argumental no declarat. Les primeres parts presenten petites rondalles que configuren un univers oníric però simbòlicament coherent. La segona meitat del llibre ens presenta les peripècies, minúscules peripècies, com les de tots els homes i les dones reals. Així, amb *L'home del barret*, a partir de peces a primera vista inconnexes, l'autor va travant en una visió del món paradoxal, entre realista i onírica, entre mística i escèptica.

Xavier Amorós Corbella va néixer a Reus l'any 1960 i és advocat. Des de 1984 ha publicat set llibres de poemes. La seva obra poètica ha obtingut diversos guardons; el darrer dels quals va ser el Ramon Comas i Maduell de l'any 2002. En prosa, fins al present volum, havia publicat alguns contes esparsos i el llibre de narrativa juvenil *Històries de l'illa*.